

1

NEVIENS NEZINĀJA, kurp bija devušies iepriekšējie mājas iemītnieki. Kādu dienu pagājušajā vasarā viņi vienkārši bija sakravājuši mantas un pārvākusies. Kopš tā laika māja stāvēja tukša.

– Tie cilvēki man piezvanīja kādā jūnija dienā, – sacīja vīrs, kas izrādīja māju Billijai un viņas mammai. – Teica, ka tētis esot dabūjis jaunu darbu un ka ģimenei nekavējoties ir jāpārceļas. Un tad viņi palūdzta, vai es varu palīdzēt pārdot māju.

Vīrs pakratīja galvu un kāpa augšup pa kāpnēm uz ārdurvīm. Billija juta šaubas augam augumā. Vai te viņas tagad dzīvos? Mamma pagriezās un uzsmaidīja. Tas bija jauns smaids. Tā smaidīt mamma bija sākusi, kopš tētis pirms gada saslima. Smaids bija sērīgs, un Billijai tas atgādināja cirka klaunus.

Vīrietis atslēdza ārdurvis un iegāja mājā. Billija ar mammu viņam sekoja.

– Es, protams, nevarēju atteikt, kad viņi lūdza manu palīdzību, – vīrietis turpināja. – Es jau neesmu nekāds mākleris, taču māju jau teju kurš katrs var pārdot. Bet man toreiz, kad viņi pārvācās, nebija laika palīdzēt. Tad pienāca rudens un ziema, un es viņiem

piezvanīju un teicu, ka prātīgāk būtu nogaidīt līdz nākamajai vasarai.

– Vai daudzi nākuši apskatīt māju? – mamma jautāja.

Vīrietis minstinājās, pirms atbildēja.

– Nu, tā... Daudzi ne. Daži. Un vairāki no tiem bija ieinteresēti.

Billijai šķita, ka vīrietis melo. Meitenei padevās tādas lietas uztvert. Kad cilvēki mēģināja sagrozīt patiesību, to skaidri varēja sadzirdēt viņu balsī. Kā toreiz, kad viņa jautāja mammai, vai tētis mirs, un mamma atbildēja, ka tētis nekādā gadījumā nemirs. Billija uzreiz saprata, ka mamma melo.

Vīrietis izrādīja visu, kas mājā atrodas. Augšējā stāvā bija divas mazas guļamistabas ar slīpiem gries-tiem. Apakšējā stāvā atradās virtuve, dzīvojamā istaba, neliela viesistaba un vannas istaba.

– Virtuve ir maza, – secināja Billija.

– Mums pietiks, – mamma atbildēja.

Billija apskatījās visapkārt. Māja bija veca. Bukletā, kuru vīrietis viņām iedeva, bija rakstīts, ka māja celta pirms gandrīz simts gadiem. Tā bija koka māja, nokrāsota zilā krāsā. Krāsa vietām bija ieplaisājusi – to Billija pamanīja jau tad, kad vēl stāvēja dārzā.

– Pirms pāris gadiem māja tika pārkrāsota, – vīrietis paskaidroja. – Pirms tam tā bija dzeltena.

Viņi stāvēja vienā no augšstāva guļamistabām, un Billijai šķita, ka gaiss ir biezs un ka grūti elpot. Māja dīvaini oda, it kā tajā neviens nebūtu dzīvojis pēdējos divdesmit gadus. Meitenei bija vienalga, vai māja

bijusi zaļa, dzeltena vai melna, viņa gribēja doties prom un braukt atpakaļ uz mājām.

Īstajām mājām. Uz māju Krišanstadē, kurā Billija bija nodzīvojusi visus savas dzīves divpadsmit gadus un kuru nekad nevēlējās atstāt. Mamma bija nolēmusi, ka tagad, kad abas bija palikušas divatā, viņām jāpārvācas. Uz Ohusu, nelielu ciematu nepilnus divdesmit kilometrus no vietas, kur mamma bija uzaugusi. Billijai šķita, ka jau tāpat bija labi. Un tēti viņas neatgūs arī tad, ja nomainīs dzīvesvietu.

– Man patīk zila krāsa, – mamma teica. – Arī dzeltena ir jauka, bet es saprotu, kāpēc iepriekšējie īpašnieki izvēlējās māju nokrāsot zilu. Cik ilgi viņi te dzīvoja?

Visi trīs izgāja no guļamistabas.

Vīrietis izvairījās atbildēt.

– Es īsti neatceros. Kādus trīs četrus gadus? Kā jau teicu, viņi pārvācās steigā, jo mamma bija dabūjusi jaunu darbu.

– Vai tad tas nebija tētis? – Billija jautāja.

Vīrietis uz viņu stingri paskatījās.

– Nē, tā bija mamma.

Istabā iestājās klusums, un Billija sadzirdēja trokšņus uz jumta. Izklusējās, it kā kāds viegliem, sīkiem soliņiem skraidītu pa dakstiņiem.

– Tie ir putni, – vīrietis teica. – Pie tā pierod.

Billija noskurinājās. Māja bija neomulīga. Auksta un netīra.

Un iepriekšējie īpašnieki bija atstājuši visas mēbeles. Mamma redzēja, ka Billija tās vēro, un vaicāja vīrietim, kad īpašnieki domā tām atbraukt pakaļ.

Vīrietis nokremšļojās.

– Ja es sapratu pareizi, tad māju pārdod ar visām mēbelēm, – viņš atbildēja. – Vai arī nepārdod nemaz.

Mamma brīnījās.

– Jūs gribat teikt – ja es neesmu ar mieru maksāt par mēbelēm, tad nedrīkstu pirkt arī pašu māju?

– Jums par tām nav jāmaksā, – vīrietis piebilda, – bet neviens tām nebrauks pakal.

– Es saprotu, – sacīja mamma, bet Billija noprata, ka viņa nepavisam nav sapratusi.

Kurš gan pārvācas un atstāj visas savas mantas?

– Es iziešu dārzā un pagaidīšu, lai jūs varat apskatīt māju divatā, – vīrietis teica un nokāpa pa kāpnēm.

Viņas dzirdēja ārdurvis aizveramies un tūliņ pēc tam ieraudzīja vīru pastaigājamies dārzā.

– Kā tev patīk? – mamma jautāja. – Protams, pamēģini iztēloties māju bez mēbelēm – tās mēs nepaturēsim. Un atceries, ka mēs visu varēsim pārtaisīt un pārkrāsot, kā vien vēlamies.

Billijai kaklā sakāpa kamols. Pirms nepilna gada viņa pilsētas mājā bija pārkrāsojusi savu guļamistabu. Tētis viņai bija palīdzējis. Meitene nesaprata, kāpēc viņš tik ātri nogurst un kāpēc tētim sāp mugura.

– Es negribu dzīvot Ohusā, – viņa teica. – Man te nav neviena drauga. Visi, ko pazīstu, dzīvo pilsētā. Un māja man arī nepatīk.

– Kas tad mājai vainas? – mamma jautāja.

Billija nezināja, ar ko lai sāk. Māja bija putekļaina, logi bija netīri. Putni staigāja no vienas jumta puses uz otru, sienas un grīda savādi krakšķēja.

– Tā ir tik... veca, – Billija galu galā noteica.

– Bet, mīļumiņ, mūsu māja pilsētā arī tāda ir.

Billijai niezēja acis, viņa paberzēja seju ar džemperu piedurkni.

Viņai vienkārši māja nepatika, un viss.

– Es nokāpšu pirmajā stāvā, – mamma sacīja. – Nāc lejā, kad būsi beigusi skatīties!

Pakāpieni čīkstēja zem mammas soļiem, un drīz Billija dzirdēja, ka mamma atver un aizver virtuves skapīšu durvis.

Billija iegāja otrā guļamistabā, kas pēc pārvākšanās kļuš par viņas guļamistabu. Tajā atradās daudz dažādu mantu, grāmatu plauktu un citu mēbeļu. Pie vienas no sienām bija gulta ar zaļu pārklāju, stūrī stāvēja koka rakstāmgalds, ko kāds bija nokrāsojis sārtu. Uz rakstāmgalda atradās bloknots un krītiņi un blakus tiem – kaudzīte dažādu zīmējumu. Izskatījās, it kā kāds būtu tur sēdējis un zīmējis un pēc tam vienkārši piecēlies un devies prom.

Un tā arī nekad nav atgriezies.

2

PĒC ČETRĀM NEDEĻĀM viņas pārvācās. Billija pat nepaspēja aptvert, cik ātri viss notika.

– Es gribu, lai mēs dzīvotu šeit, – mamma paziņoja. Un tā arī notika.

Mamma bija uzaugusi Ohusā. Viņa teica, ka vienmēr gribējusi pārcelties atpakaļ. Tagad mamma vēlējās sākt dzīvi no jauna kādā pavisam citā vietā, kas atrastos tuvu Krišanstadei.

Billija negribēja strīdēties. Mamma vismaz atļāva Billijai turpināt mācības pilsētas skolā kopā ar viņas vecajiem draugiem.

– Mums nāksies te visu iztīrīt, – mamma teica, kad viņas ienesa mantu kastes.

Billija piekrita. To viņām patiešām nācās darīt.

Bija jūlijs. Vasaras brīvlaiks bija tikai vidū, un Billija neatcerējās, ka kopš brīvlaika sākuma būtu darījusi ko prātīgu. Viņas draugiem šķita, ka pārceļšanās uz Ohusu ir aizraujoša. Viņi gribēja Billiju brīvdienās apciemot. Aizbraukt uz pludmali ar velosipēdiem un visu dienu peldēties. Apēst saldējumu netālu no ostas. Billija mēģināja izlikties tikpat sajūsmināta kā viņas draugi, bet meitenei tas nepadevās. Viss, par ko viņa

spēja domāt, bija netīrumi, putekļi un lietas, kuras iepriekšējā ģimene bija atstājusi mājā.

It kā viņi tur joprojām dzīvotu.

Nedēļu pirms pārvākšanās Billija ar mammu devās ciemos pie tēta vecākiem Lundā. Vectētiņš bija iekūris grilu, vecmāmiņa izvārījusi jaunos kartupeļus. Arī viņiem pārvākšanās šķita lieliska ideja.

– Būs jauki nonākt citā vidē, – vecmāmiņa teica un noglāstīja Billijas vaigu.

Tad viņa sāka raudāt, bet vectētiņš stipri klepoja, mirkšķināja acis un teica, ka grila dūmi kožot acīs. Taču Billija redzēja, ka arī viņš ir ļoti noskumis.

Kopš tētis nomira, Billija daudz bija raudājusi. Tik daudz, ka viņai šķita – asaru vairs nav. Bet bija gan. Visbiežāk tās ritēja pāri vaigiem vēlos vakaros, reizēm arī dienas vidū. Neviens ziema un neviens pavasaris līdz šim nebija bijuši tik briesmīgi.

Viņas joprojām nebija pārdevušas savu māju pil-sētā, bet drīzumā to izziņošot pārdošanai. Billija ce-rēja, ka neviens to nevēlēsies apskatīt un viņām nāk-sies pārvākties atpakaļ. Mākleris uzskatīja, ka māju izdosies vieglāk pārdot, ja tajā joprojām būs mēbeles. Tāpēc mamma piekrita nogaidīt ar mēbeļu pārvešanu uz jauno māju.

– Tur jau tāpat ir tik daudz mantu, un paies laiks, līdz mēs tās izmetīsim.

Tad Billija sadusmojās.

– Es nekad mūžā negulēšu viņu vecajās, pretīgajās gultās! – viņa izsaucās.

Mamma piekrita. Gultas viņas iegādāsies no jauna. Bet pārējās mēbeles pagaidām atstās.

Bija pavisam silts, kad viņas ienesa mantu kastes. Billija savāca iepriekšējo īpašnieku atstātās lietas, kas atradās viņas jaunajā istabā, un salika tās vienā lielā kastē, kuru mamma bija paņēmusi līdzī. Viņa pieskārās sārtajam rakstāmgaldam, kas izskatījās tā, it kā kāds pie tā tikko būtu sēdējis un zīmējis. Viņa uzmanīgi paņēma uz galda atstātos zīmējumus. Billija nebija pārliecināta, taču viņai šķita, ka tos zīmējusi meitene. Lielākā daļa bija melnbalti. Bet daži – krāsaini.

Zīmējumos bija attēlotas dažādas lietas.

Vienā uz akmens gulēja liels kaķis.

Citā bija daudz koku, un Billijai šķita, ka zīmējumā attēlots mežs. Aiz koka stumbra aizslēpies, stāvēja un lūkojās kāds puika.

Kādā citā zīmējumā bija attēlota ļoti dūsmīga meitene.

Billija ielika zīmējumus kastes dibenā un pārklāja tos ar citām lietām. Meitenei nepatika, ka iepriekšējo iemītnieku atstātās pēdas bija tik pamanāmas. Mamma teica, ka viņām jāsāk dzīvot no jauna, bet kā gan kāds var uzsākt jaunu dzīvi tik vecā mājā?

Mamma parādījās uz durvju sliekšņa.

– Es domāju aizbraukt iepirkties. Vai vēlies braukt man līdzī?

Billija padomāja. Nē, viņa negribēja iepirkties.

– Labi, – mamma teica. – Pēc brītiņa būšu atpakaļ.

Un tā Billija pirmo reizi jaunajā mājā palika viena.

3

KAD MAMMA AIZBRAUCA, māja iegrimā klu-
sumā. Billija salika kastē pēdējās lietas, kuras nevē-
lējās atstāt savā istabā, un nokāpa pirmajā stāvā pēc
putekļsūcēja. Mamma aizejot bija atstājusi ārdurvis
atvērtas, un Billija steidzās tās aizvērt un aizslēgt.

Kad durvis aizcirtās, viņa dzirdēja kādā istabā
nogradam logu. Uz pirkstgaliem viņa lavījās uz dzi-
vojamo istabu, bet tajā visi logi bija aizvērti. Billija
stāvēja pavisam klusu un klausījās. Skaņa turpinājās,
bet šoreiz tā nāca no kādas citas istabas.

Un tad meitene ieraudzīja ko tādu, kas lika viņai
aizmirst par troksni.

Billija ieraudzīja dzīvojamās istabas griestu lampu.

Tā kustējās. Pavisam lēnām tā šūpojās no vienas
puses uz otru kā veca pulksteņa pendelis. “Laikam
no loga velk vējš,” Billija nodomāja. Bet viesistabā
visi logi bija aizvērti. Kā gan lampa varēja šūpoties
šurpu turpu?

Viņa iegāja viesistabā. Tā bija pilna ar kastēm
un dažādām mantām. Billija atviegloti uzelpoja, kad
ieraudzīja, ka viens no logiem istabas galā ir atvērts.
Viņa ātri to aizvēra. Tāpat kā ar durvīm, Billijai

nepatika, ka logi ir atvērti. Viņa neuzdrošinājās iet atpakaļ uz dzīvojamo istabu un paskatīties uz lampu. Ja nu tā joprojām šūpojas?

Billija atrada putekļsūcēju stūrī pie durvīm. Viņai šķita, ka šis ir visdīvainākais vasaras brīvlaiks, kāds vien viņai jebkad bijis. Brīvlaiks, kuru piepildīja pārvākšanās un tīrīšanas darbi. Brīvlaiks bez tēta. Meitene dziļi ievilka elpu.

Kad Billija pacēla putekļsūcēju, viņa ieraudzīja nelielu galdiņu. Tas bija tik zems kā televizora galds, taču daudz mazāks. “Kam gan to varētu pielietot?” viņa domāja. “Varbūt šis ir tāds pats galdiņš kā tas, uz kura vecmāmiņa mēdz nolikt puķupodus?”

Galdiņu klāja putekļi, bet Billija pamanīja, ka galdiņa virsma zem putekļu kārtas ir krāsaina. Tā kājas bija no metāla, bet virsmu veidoja mazi, vienkrāsaini keramikas gabaliņi zilā, sarkanā un zeltainā krāsā. Meitene uzmanīgi novilka pirkstu pār putekļaino virsmu un ieraudzīja akmentiņus iezaigojamies. Tā bija pirmā skaistā lieta, kuru viņa šajā mājā redzēja. Viņa noteikti pajautās mammai, vai drīkst to uznest savā istabā.

Nesot augšā putekļsūcēju, viņa iedomājās par lampu, kas šūpojās. Billija sev iestāstīja, ka tā šūpojās, viesistabas caurvēja iekustināta. Kas gan cits tas varēja būt?

Saule lēnām nozuda aiz garo priežu galotnēm ielas pretējā pusē. Billija ar mammu sēdēja uz terases un ēda spageti ar maltās gaļas mērci.

– Vai vēlies aizbraukt līdz jūrai un ļauties vakara peldei? – mamma jautāja, un viņas acis priekā iemirdzējās. – Man šķiet, ka pēc smagā darba mēs to esam nopelnījušas.

Pabraukāties un nopeldēties pašā vakarā? Tas izklausījās tik omulīgi. Billija izdzēra savu piena glāzi, un abas devās ceļā.

– Kā tev šķiet, kas notika ar iepriekšējo ģimeni? – Billija iejautājās, kad viņas kādu laiciņu bija braukušas ar velosipēdiem klusējot.

– Kā tu to domā – notika? – Mamma nesaprata.

– Es nezinu. Vai nav mazliet dīvaini, ka iemītnieki vienā dienā vienkārši atstāja savas mājas un visas savas mantas?

– Jā, – mamma piekrita. – Ir gan dīvaini, ka viņi visu atstāja. Bet tā reizēm dzīvē notiek. Lietas un notikumi ātri mainās.

Viņas klusējot turpināja mīties, līdz nonāca pie pludmales.

Ūdens bija auksts, tā virsma bija tik gluda, ka nemanīja ne vilniša. Billija palika stāvam ūdenī līdz ceļiem, mamma pasteidzās viņai garām. Kad ūdens viņai sniedzās līdz viduklim, mamma metās ūdenī un nozuda zilajā dzelmē. Pēc pāris sekundēm viņa uznira.

– Ūdens ir brīnišķīgs, – mamma sauca, – nāc, Billij!

Billija skrēja dziļāk ūdenī. Viņa bija aizmirsusi, ka Ohusā ūdens bija pārāk auksts. Un tur bija tik sekls. Vectētiņš mēdza teikt, ka tur esot tik sekls, ka varot ar kājām aiziet līdz pat Polijai.

Pludmale bija šaura, bet gara. Tālāk labā krasta pusē varēja redzēt ostas molu. Billija turp aizbrauks ar velosipēdu, kolīdz būs laiks. Tā būs jauka vieta, kur lasīt grāmatas.

Kad meitene jau bija nopeldējusies un sāka locīt savu divieli, viņa kādu ieraudzīja. Tas bija puisis ar tumšiem matiem un brūnām acīm. Viņš sēdēja smiltīs gabaliņu tālāk. Zēnam mugurā bija vienīgi sarkani šorti, un nekā cita. Kāpēc viņš tur sēdēja un viņas vēroja?

Mamma iznāca no ūdens un atmeta atpakaļ slapjos matus. Viņa bija pamanījusi Billijas skatienu un sacīja:

– Viņš izskatās jauks.

Billija juta, ka nosarkst. Kāpēc vecāki atļaujas teikt šādas lietas? Jauks. Vai tad tā var teikt par bērniem?

– Neizskatās gan, – Billija noburkšķēja. – Kaut kāds muļķis, sēž un lūr.

Meitene vērsa naidīgu skatienu puīša virzienā, tas lēnām pagrieza galvu un sāka vērot ko citu. Bet, kad Billija ar mammu vēlāk gāja zēnam garām, viņš atkal viņas vēroja. Billija iztaisnoja muguru un demonstratīvi skatījās uz citu pusi. Taču bija sajūta, ka puika joprojām vēro, līdz viņas nokļuva pie velosipēdiem un devās ceļā.

Kad mamma un meita nonāca mājās, sāka krēslos. Mamma paņēma divieļus, lai tos izkārtu veļas nojumē pie šķūņa mājas pretējā pusē.

– Ej vien iekšā, es tūliņ nākšu, – viņa teica.

Billija ātriem soļiem apgāja mājai apkārt un uzkāpa uz terases. Priežu sils pāri ceļam izskatījās tumšs un

plašs. Dažos kaimiņmāju logos bija iedegtas gaismas. Mājām bija plaši pagalmi, un tās šķita atrodamiem ļoti tālu. Pa trepītēm ātri aizcilpoja vāvere, kas bija noslēpusies uz terases. Billija satrūkās.

Viņa joprojām domāja par pludmalē satikto zēnu, un meitenes rokas trīcēja, kad viņa no kabatas izņēma mājas atslēgas. Atslēgusi durvis, Billija iebrāzās iekšā un aizcirta tās aiz sevis. Pēdas joprojām bija smilšainas, un viņa tās ar roku notīrīja. Mazi, dzeltenīgi smilšu graudiņi iebira priekšnama paklājā.

Gaisma koridora griestu lampā raustījās. Billija atcerējās mazo galdiņu viesistabā. Varbūt varētu to notīrīt un uznest savā istabā?

Viesistabā nebija griestu lampas – tikai viena sienas lampa, kas pielēja istabu ar maigi dzeltenu gaismu. Billija piegāja pie mazā galdiņa un pieliecās, lai to paceltu. Tad viņa sastinga, nespējot noticēt savām acīm. Billija pieliecās, lai labāk varētu redzēt. Taču nē – viņa nebija pārskatījusies. Un, jo vairāk meitene skatījās uz putekļaino galda virsmu, jo vairāk viņai kļuva bail.

Virs līnijas, kuru Billija ar pirkstu bija iepriekš ievilkusi putekļos, kāds bija atstājis pavisam mazu plaukstas nospiedumu. It kā šajā laikā, kamēr viņas peldējās, kāds bērns būtu izstaigājis māju, atstājis nospiedumu un devies prom.

4

LAI KĀ ARĪ BILLIJA MĒĢINĀJA, viņa nespēja pārstāt domāt par plaukstas nospiedumu putekļos. Kamēr viņas bija prom, kāds bija bijis mājā. Bet mamma tam neticēja! Viņa teica, ka Billija pati ir atstājusi nospiedumu putekļos.

– Nu paskaties! – Un Billija uzlika savu roku virs nospieduma, lai salīdzinātu. – Mana plauksta ir daudz lielāka!

Meitene nespēja saprast, kā mamma varēja domāt, ka viņa melo.

– Kā tev šķiet, – mamma jautāja, – vai kāds bērns varēja ielavīties mūsu mājā?

Billija nezināja, ko domāt, tāpēc neatbildēja. Bet viņa bija nobijusies. Vakaros meitenei bija grūti iemigt, naktīs viņa modās, jo putni staigāja pa jumtu un sienas un grīda čīkstēja.

– Vecās mājās tā ir, – mamma teica. – Tās izdveš skaņas.

Bet Billija mājā jutās nedroši, un ar katru dienu aizvien vairāk meitenei nostiprinājās pārliecība, ka ar māju kaut kas nav kārtībā. Reizēm šķita, ka viņas šeit nav vienīgās iemītnieces.

Billija cerēja, ka ar laiku pieradīs pie mājas, jo viņas vecumā spokiem neviens neticēja, un mammai bija taisnība, sakot, ka mazam bērnam nebūtu iespējams ielavīties mājā, kamēr iedzīvotāji izgājuši. Bet neatbildēts palika jautājums: kurš atstājis plaukstu nospiedumu uz putekļiem klātā galdiņa?

Sāka līt. Billija lielāko daļu laika pavadīja savā istabā, guļot gultā un lasot grāmatas, kamēr lietus lāses bungoja pa dakstiņiem. Pēc piecu dienu nepārtrauktām lietavām mamma paziņoja, ka iekārtošanās ir pabeigta, un uzreiz pēc tam atgriezās saule.

– Vai nevajadzētu izmest kastēs saliktās mantas? – Billija jautāja.

– Vajadzētu, bet pēdējās dienās bija tik slikts laiks, – mamma teica. – Turklāt Martins – vīrietis, kurš mums parādīja māju – ir apsolījis par tām parūpēties, ja vien es visas kastes atstāšu vienuviet.

Billija atcerējās vīrieti, atcerējās arī to, ka viņai šis cilvēks nepatika gluži tāpat kā māja. Tātad viņu sauc Martins.

– Viņš daudz meloja, – Billija izmeta.

– Miļo meitiņ, – mamma grasījās iebilst.

Viņa izskatījās nogurusi.

– Bet tā bija! – Billija ietiepīgi uzstāja. – Viņš stāstīja, ka iepriekšējā ģimene bija izvākusies, jo tētis bija dabūjis jaunu darbu. Un te pēkšņi izrādās, ka mamma bija dabūjusi jaunu darbu.

– Varbūt Martinam ir slikta atmiņa, – mamma teica. – Liecies nu mierā!

Bet Billija iedomājās par plaukstu nospiedumu putekļos un nevarēja saprast, kāpēc mammu notikušais nebiedēja.

Ohusas lielākā priekšrocība bija tāda, ka pilsētiņa bija tik maza. Viss atradās ļoti tuvu, visur varēja aizbraukt ar riteni. Billija mēģināja katru dienu kaut kur aizbraukt.

Viena no mīļākajām izbraukuma vietām bija bibliotēka, kas atradās aiz ostas lielā pārtikas veikala. Billijai ļoti patika lasīt grāmatas. Viņa pat bija nolēmusi neizmest iepriekšējās ģimenes atstātās grāmatas, bet gan atstāt tās savā grāmatu plauktā.

Bibliotekāre Billiju nu jau pazina un laipni sveicināja, kad meitene pienāca pie lodziņa, lai saņemtu iepriekš pasūtītu grāmatu.

– Tev šodien paveicās, – bibliotekāre ar smaidu sejā teica. – To tikko atveda.

Viņa pagriezās un izņēma kādu grāmatu no plaukta. Grāmata bija bieza, ar brūniem vākiem, tai apkārt bija gumija, zem tās lapiņa, uz kuras bija rakstīts Billijas vārds un adrese.

– Paskatīsimies, – bibliotekāre sacīja un noņēma gumiju.

Billija sameklēja savu lasītāja karti. Sniegdama to bibliotekārei, viņa pagrūda papīra lapiņu, kas atradās uz grāmatas, un tā nokrita uz grīdas. Kolīdz meitene grasījās pieliekties, lai to paceltu, viņa izdzirdēja balsi sakām:

– Es pacelšu.

Billija sabijās, jo nebija pamanījusi, ka aiz viņas vēl kāds stāv. Lapiņu pacēla kundze gados un, izlasījusi rakstīto, pasniedza Billijai.

Kundzīte bija ļoti īsa, pat īsāka nekā Billija. Viņai mugurā bija dīvainas drēbes. Gara kleita, kas izskatījās tikpat veca kā pati valkātāja. Sieviete dīvaini oda. Paskatījusies uz bibliotekāri, Billija ievēroja, ka viņas viena otru pazīst. Bibliotekāre neizskatījās priecīga.

– Ella, tava grāmata arī šodien nav atnākusi, – viņa ar skābu izteiksmi sejā noteica.

Šķita, ka kundzīte bibliotēkā viesojas pārāk bieži un ka tas bibliotekārei nepatīk.

– Ak tā? – kundzīte dudināja. – Tad man būs jāatnāk kādu citu dienu.

– Es jau teicu, ka piezvanīsim, kolīdz to atvedīs.

Kundzīte sākumā klusēja, bet tad piebilda:

– Tas nav nepieciešams. Man nav nekā daudz, ko darīt, es labprāt nonākšu gar bibliotēku.

Pēc tam viņa pagriezās pret Billiju.

– Es izlasīju uz lapiņas, ka tu dzīvo Spargēļu ielā, – vecā sieviete teica. – Vai jūs gadījumā neesat apmetušies tajā zilajā mājā iepretim priežu silam?

Viņas balss bija silta, bet skatienā manāmas raizes. Billija sabozās. Kāpēc kundzīte interesējās par to, kur viņa dzīvo?

– Esam gan, – viņa beigās izmeta. – Bet mēs tur dzīvojam pavisam nesen.

Kundzīte nošūpoja galvu, un Billijai šķita, ka večiņa izskatās skumja.

– Un es tā cerēju, ka pēc iepriekšējās ģimenes tur neviens vairs neievāksies, – viņa noteica.

Bibliotekāre atdeva Billijai lasītāja karti un grāmatu.

– Paldies! – meitene automātiski sacīja.

– Lūdzu. Steidzies nu mājās, pirms Ella nav piecaļojusi tev pilnu galvu ar muļķībām!

Kundzīte sadusmojās.

– Es neesmu neko teikusi! – viņa skaļā balsī izsauca.

– Nē, un tu arī neko neteiksi! – atcirta bibliotekāre. – Meitene noteikti mājās jūtas labi, un viņai nav vajadzības klausīties tavos pasaku stāstos.

Kundzīte nosprauslājās.

– Pasakas? – vecā aizkaitināti noteica. – Tās nav nekādas pasakas! Tā ir tīra patiesība, kā es te stāvu!

“Par ko gan viņas runā?” Billija domāja.

Meitene piespieda grāmatu pie krūtīm.

– Kas tad mūsu mājai vainas? – viņa pajautāja tā, lai izklausītos mazliet bezkaunīgi.

Tas neizdevās – balss aizlūza, un teiktais izklausījās pēc čukstiem.

– Nav nekādas vainas, – bibliotekāre atbildēja. – Ella par daudz fantazē.

“Ko tieši?” Billija gribēja jautāt. Tomēr nejautāja. Kaut kas apslāpēja viņas ziņkāri, it kā meitene baidītos no tā, ko varētu uzzināt.

– Es neko nefantazēju, – kundzīte, vārdā Ella, nošņācās. – Bet neuztraucieties, es jūs vairs neapgrūtināšu.

Sieviete pagriezās un gāja prom. Kleitas mala noplīvoja, viņai aizejot.

– Pagaidi tepat! Varbūt viņa vēl stāvēs pie bibliotēkas durvīm un gaidīs tevi, – bibliotekāre teica Billijai.

Billija nespēja atbrīvoties no domas, ka vecā kundzīte gribēja viņai kaut ko pastāstīt. Ko ļoti svarīgu.

– Par ko viņa runāja? – Billija piesardzīgi jautāja.

– Tev par to nav jāsatraucas, – bibliotekāre atbildēja. – Ella stāsta visādas muļķības. Pēdējos gados mājā dzīvojušas vairākas ģimenes, un šķiet, ka šis fakts ir iedvesmojis Ellas fantāziju.

Billija stāvēja pie grāmatu izsniegšanas lodziņa ar grāmatu rokās. Viņa gribēja zināt, ko Ella vēlējās pastāstīt. Un vēl Billija gribēja zināt, kā tas var būt, ka viņu adrese ir tik ievērojama, ka gan bibliotekāre, gan Ella to atpazīna.

– Man tagad jādodas mājās, – meitene nomurmurēja.

Pat neapzinoties, kāpēc, viņa izskrēja no bibliotēkas un taisnā ceļā devās pie sava velosipēda. Vismaz divas reizes viņai izkrita no rokām atslēga, pirms izdevās atslēgt riteņa slēdzeni.

Ar māju kaut kas nebija kārtībā. Tieši tā, kā Billijai šķitis visu šo laiku.